

[Glistrup.]

kommer fra de mindre partier, der har sværest ved at klare udvalgsposterne. Det er derfor de 3 partier, som så ganske tydeligt har vist stor interesse for den emnekreds, der er tale om her, som vi i meget vidt omfang skal tænke på, når vi skal tilrettelægge tingene.

Hr. Brusvang fremhævede — og det tager jeg i og for sig som et udtryk for, hvad der måtte være problemerne inden for alle 3 partigrupper — at man helst så, at disse sager blev behandlet samlet, således at man — nu var det for centrum-demokraternes vedkommende — kunne have én mand fast til at følge dem, i stedet for at de bliver spredt til flere udvalg, at det ville være mest hensigtsmæssigt med et ad hoc-udvalg. Hr. Brusvang har senere over for mig suppleret det med, at han mener, at et ad hoc-udvalg med 17 medlemmer og 17 stedfortrædere ville være det rigtige forum, og det ville jo også rent faktisk give basis for, at alle 10 partier kunne blive repræsenteret, og at der ville blive tålelige arbejdsvilkår for denne vigtige sag for de 3 partier, hvis velfærd man først og fremmest må tage hensyn til ved afgørelsen af dette spørgsmål.

Hvis der derfor fra de andre partiers side er genklang for dette forslag, tror jeg, jeg kan tilsiige, at fremskridtspartiet også vil slutte op om hr. Brusvangs forslag. Så længe der ikke er afklaring, vil vi selvfølgelig hen-vise til det, der var og er vores udgangspunkt, nemlig at flest muligt af disse sager — og meget gerne dem alle — kommer i retsudvalget, hvor i hvert fald centrum-demokraternes forslag som et forslag til ændring af straffeloven hører hjemme, mens man kan diskutere, om de andre forslag hører til i det ene, det andet, det tredje eller det fjerde udvalg.

Hvad angår indlæggene i øvrigt i første omgang, bemærkede jeg, at hr. Ninn-Hansen var særdeles glad for grundlovens foreningsfrihedsregel, og vi kan da vist alle her i folketinget — i hvert fald kan vi i fremskridtspartiet — så fuldstændig dele hr. Ninn-Hansens glæde i så henseende. Men så gik hr. Ninn-Hansen det skridt videre, at han sagde: så må det følge af denne foreningsfrihed, af dens begreb, eller hvad man vil sige, at så må foreningerne også selv om, hvordan de bruger deres midler, om de vil

bruge dem til det ene eller det andet formål. Her er det, jeg mener, at hr. Ninn-Hansen ikke i tilstrækkelig grad tager hensyn til, at som samfundet har udviklet sig, er foreninger og sammenslutninger vidt forskellige ting. Der er fodboldklubber og propforeninger o. lign., som man kan melde sig ind i og melde sig ud af, ganske som man vil, men der er også en anden gruppe af foreninger, og i det af hr. Ninn-Hansen fremsatte lovforslag, nr. 32, § 1, skildres disse foreninger meget rammende på den måde, at det er foreninger, hvortil medlemskab er af afgørende betydning for at opnå en beskæftigelse, beklæde en stilling eller på anden måde udøve et erhverv. For så vidt angår denne foreningsgruppe, føler jeg mig ikke så overbevist om, at hr. Ninn-Hansens slutning kan være så korrekt, som han gør sig til talsmand for. Netop for disse foreningers vedkommende, hvor det altså er livsafgørende, afgørende for, om man kan opretholde sit økonomiske grundlag, må folketinget have indseende med, at der er en behørig minoritetsbeskyttelse inden for disse foreninger, og det er i og for sig netop denne minoritetsbeskyttelse, fremskridtspartiets forslag nr. 4 forsøger at skabe. Den kan så udformes teknisk på mange måder, man kan f. eks. gøre, som man har gjort i aktieselskabsloven, hvor det er en vis procentdel. Fremskridtspartiet har jo efter alt at dømme ca. 20 pct. af LOs medlemmer bag sig, og vi får 0 kr. i tilskud fra LO til vort politiske arbejde — til dem, der gerne vil have vores regnskaber offentliggjort, kan jeg da godt røbe den kendsgerning — og dér er det i hvert tilfælde således, at en så stor gruppe ikke skal affinde sig med at skulle tvangsbidrage til en politisk overbevisning, der er dem så afskyelig, som den bureaukratiske nysocialdemokratiske er. Den vej kunne man gå, men man kunne også gå den vej, at man deler medlemsopkrævningerne op i et grundkontingent til de ting, der direkte har at gøre med beskæftigelsen, og så et frivilligt tillægskontingent til et eller andet, eller man kan sige, at medarbejderen selv kan skrive, hvad han vil lade sit tillægskontingent gå til. Der kan være mange muligheder, men i hvert fald kan man ikke springe over gærdet på den lette måde, som hr. Ninn-Hansen var tilbøjelig til.

Hr. Jens Møller havde betragtninger noget